

LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCINIS TEISMAS

SPRENDIMAS

DĖL PAREIŠKĖJO – VILNIAUS APYGARDOS ADMINISTRACINIO TEISMO PRAŠYMO IŠTIRTI LIETUVOS RESPUBLIKOS GYVENTOJŲ PAJAMŲ MOKESČIO ĮSTATYMO NUOSTATŲ ATITIKTĮ LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCIJAI GRAŽINIMO

2015 m. sausio 16 d. Nr. KT5-S4/2015

Vilnius

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas, susidedantis iš Konstitucinio Teismo teisėjų Elvyros Baltutytės, Vytauto Greičiaus, Danutės Jočienės, Prano Kuconio, Gedimino Mesonio, Vyto Miliaus, Egidijaus Šileikio, Algirdo Taminsko, Dainiaus Žalimo, sekretoriaujant Daivai Pitrėnaitei,

Konstitucinio Teismo tvarkomajame posėdyje apsvaustė pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą (Nr. 1B-58/2014) iširti, ar „Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo 17 straipsnio 2 dalis (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija, Žin., 2008, Nr. 149-6033) tiek, kiek nustatyta, jog šio straipsnio 1 dalies 32 punkte nustatyta lengvata netaikoma, jeigu gyventojas atitinkamos pajamos gautos iš gyventojų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijos 38 straipsnio 2 dalies nuostatai „valstybė <...> globoja <...> vaikystę“, 29 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui“.

Konstitucinis Teismas

nustatė:

Konstituciniame Teisme gautas Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymas Nr. 1B-58/2014 iširti Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo (toliau – ir GPMĮ) 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalies tiek, kiek joje nurodyta, kad šio straipsnio 1 dalies 32 punkte nustatyta lengvata netaikoma, jeigu gyventojas atitinkamos pajamos gautos iš gyventojų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, atitiktį Konstitucijos 29 straipsnio 1 daliai, 38 straipsnio 2 dalies nuostatai „valstybė <...> globoja <...> vaikystę“, konstituciniam teisinės valstybės principui.

Konstitucinis Teismas

konstatuoja:

1. Pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas prašo ištirti tiek, kiek jis nurodė, GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalies atitiktį Konstitucijai.

1.1. GPMĮ 17 straipsnyje „Neapmokestinamosios pajamos“ (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) *inter alia* nustatyta:

„1. Neapmokestinamosios pajamos yra šios: <...>

32) teismo priteistas arba pagal sutartį gautas išlaikymas; <...>

2. Šio straipsnio 1 dalies 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 23, 24, 27, 28, 29, 30, 32, 33, 34, 36, 39, 40, 42, 44, 46 ir 53 punktų nustatytos lengvatos, taip pat 26 punkte nustatyta lengvata dovanojimo būdu iš kitų negu sutuoktinis, vaikai (įvaikiai), tėvai (įtėviai), broliai, seserys ir seneliai gautoms pajamoms netaikomos, jeigu gyventojų atitinkamos pajamos gautos iš užsienio vienetų, įregistruotų ar kitaip organizuotų tikslinėse teritorijose, ar gyventojų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje.“

Taigi GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 dalyje yra nurodytos neapmokestinamųjų pajamų rūšys, o 2 dalyje nustatytos tam tikros 1 dalyje įtvirtintos bendrosios taisyklės išimties – sąlygos, kurioms esant tam tikros pajamos būtų laikomos apmokestinamomis gyventojų pajamų mokesčiu, nors pagal bendrąją taisyklę ir patektų į šio straipsnio 1 dalies reguliavimo sritį, t. y. būtų priskiriamos prie neapmokestinamųjų pajamų. Pareiškėjo prašymo kontekste pažymėtina, kad GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 dalies 32 punkte nurodytos pajamos, *inter alia* pagal sutartį gautas išlaikymas, nebūtų priskiriamos prie neapmokestinamųjų gyventojų pajamų mokesčiu pajamų, jeigu būtų gautos *inter alia* iš gyventojų, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje.

1.2. Pažymėtina, kad pagal GPMĮ 2 straipsnio „Pagrindinės Įstatymo sąvokos“ 21 dalį tikslinė teritorija – užsienio valstybė arba zona, kuri yra įtraukta į finansų ministro nustatytą Tikslinių teritorijų sąrašą ir atitinka bent du iš šioje dalyje nustatytų kriterijų, *inter alia* šioje teritorijoje pelno arba jam analogiško mokesčio tarifas yra mažesnis kaip 75 procentai atitinkamo tarifo, nustatyto Lietuvos Respublikos pelno mokesčio įstatyme, joje taikomos skirtingos apmokestinimo pelno arba jam analogišku mokesčiu taisyklės, joje nėra efektyvaus keitimosi informacija ir (arba) šioje teritorijoje nėra finansinio-administracinio skaidrumo: nevisiškai aiškios pelno arba jam analogiško mokesčio administravimo taisyklės ir šių taisyklių taikymo tvarka nėra pateikiama kitų valstybių mokesčių administratoriams. Taigi tikslinės teritorijos apmokestinimo požiūriu yra specifinės teritorijos, kuriose gali būti taikoma ne tik skirtingas atitinkamo mokesčio tarifas ir (ar) skirtingos apmokestinimo taisyklės, bet ir neaiškios, kitų valstybių įgaliotoms institucijoms nežinomos mokesčių administravimo taisyklės, taip pat gali būti pagrįstų abejonių dėl

finansinio-administracinio skaidrumo jose.

1.3. Lietuvos Respublikos finansų ministro 2001 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 344 „Dėl Tikslinių teritorijų sąrašo patvirtinimo“ patvirtintas Tikslinių teritorijų sąrašas; jame *inter alia* Honkongas priskirtas tikslinėms teritorijoms.

1.4. Pažymėtina, kad, kaip matyti iš pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymo ir jo nagrinėjamos administracinės bylos medžiagos, minėtoje administracinėje byloje ginčas kilo dėl administracinių aktų, kuriais pareiškėjai administracinėje byloje apskaičiuota mokestinė nepriemoka, susidariusi jai nesumokėjus, be kita ko, gyventojų pajamų mokesčio už pajamas, gautas iš Honkongo piliečio laikotarpiu nuo 2007 m. sausio 1 d. iki 2011 m. gruodžio 31 d. Pareiškėjos administracinėje byloje teigimu, pajamos iš Honkongo piliečio nurodytu laikotarpiu buvo gautos jos ir šio piliečio vaiko išlaikymui (pagal žodinį susitarimą su šiuo piliečiu).

1.5. Taigi pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas savo prašyme abejoja GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalies atitiktimi Konstitucijai iš esmės tik tiek, kiek joje nurodyta, kad šio straipsnio 1 dalies 32 punkte nustatyta lengvata, pagal kurią, pasak pareiškėjo, prie neapmokestinamųjų pajamų, be kita ko, priskiriamas pagal sutartį iš tėvo gautas išlaikymas vaikui, netaikoma, jeigu šios pajamos yra gautos iš tėvo, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje.

2. Pagal Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 67 straipsnio 2 dalies 5 punktą teismo nutartyje, kuria kreipiamasi į Konstitucinį Teismą, turi būti nurodyti teismo nuomonės dėl teisės akto prieštaravimo Konstitucijai teisiniai argumentai.

Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad teismai, kreipdamiesi į Konstitucinį Teismą su prašymu ištirti, ar įstatymas ar kitas teisės aktas (jo dalis) neprieštarauja Konstitucijai, argumentuodami savo prašyme pateiktą nuomonę dėl įstatymo ar kito teisės akto (jo dalies) prieštaravimo Konstitucijai, negali apsiriboti vien bendro pobūdžio samprotavimais ar teiginiais, taip pat tuo, kad įstatymas ar kitas teisės aktas (jo dalis), jų manymu, prieštarauja Konstitucijai, bet privalo aiškiai nurodyti, kurie ginčijami teisės aktų straipsniai (jų dalys, punktai) ir kiek, jų nuomone, prieštarauja Konstitucijai, o savo poziciją dėl kiekvienos ginčijamos teisės akto (jo dalies) nuostatos atitikties Konstitucijai turi pagrįsti aiškiai suformuluotais teisiniais argumentais (*inter alia* 2005 m. gruodžio 12 d. nutarimas, 2008 m. spalio 14 d., 2011 m. lapkričio 10 d., 2014 m. rugsėjo 2 d. sprendimai). Priešingu atveju teismo prašymas ištirti įstatymo ar kito teisės akto (jo dalies) atitiktį Konstitucijai laikytinas neatitinkančiu Konstitucinio Teismo įstatymo 67 straipsnio reikalavimų (*inter alia* 2005 m. gruodžio 12 d., 2006 m. sausio 16 d. nutarimai, 2007 m. liepos 5 d., 2008 m. spalio 14 d., 2010 m. lapkričio 16 d. sprendimai).

Pažymėtina, kad, pareiškėjui prašyme ištirti teisės akto (jo dalies) atitiktį Konstitucijai pagal normų turinį ir (arba) reguliavimo apimtį nenurodžius konkrečių teisės akto straipsnių (jų dalių),

punktų, kurių atitiktimi Konstitucijai jis abejoja, konkrečių Konstitucijos nuostatų – normų ir (arba) principų, kuriems, jo nuomone, pagal normų turinį ir (arba) reguliavimo apimtį prieštarauja konkrečiai nurodyti ginčijamo teisės akto straipsniai (jų dalys) ar punktai, taip pat teisinių motyvų, pagrindžiančių abejonę dėl kiekvieno konkrečiai nurodyto ginčijamo teisės akto (jo dalies) straipsnio (jo dalies) ar punkto atitikties konkrečiai nurodytoms Konstitucijos nuostatomis pagal normų turinį ir (arba) reguliavimo apimtį, ir tokį prašymą priėmus nagrinėti Konstituciniame Teisme bei pagal jį pradėjus bylą, būtų suvaržytos ir suinteresuoto asmens – valstybės institucijos, išleidusios ginčijamą teisės aktą, teisės, nes suinteresuotam asmeniui taptų sunkiau teikti paaiškinimus dėl pareiškėjo argumentų ir rengtis teismui nagrinėjimui (*inter alia* Konstitucinio Teismo 2004 m. balandžio 16 d., 2010 m. kovo 19 d., 2012 m. gruodžio 12 d., 2013 m. sausio 8 d., 2014 m. rugpjūčio 28 d. sprendimai).

3. Kaip minėta, pareiškėjas prašo ištirti tiek, kiek nurodyta, GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalyje įtvirtinto teisinio reguliavimo atitiktį Konstitucijos 29 straipsnio 1 daliai, 38 straipsnio 2 dalies nuostatai „valstybė <...> globoja <...> vaikystę“, konstituciniam teisinės valstybės principui.

3.1. Pareiškėjas savo poziciją dėl ginčijamo teisinio reguliavimo atitikties *inter alia* Konstitucijos 38 straipsnio 2 dalies nuostatai „valstybė <...> globoja <...> vaikystę“ minėtu aspektu, be kita ko, grindžia tuo, kad, jo teigimu, GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 dalies 32 punkte yra įtvirtinta vaikystės socialinės apsaugos forma, todėl vaiko išlaikymui pagal susitarimą iš tėvo gautos motinos pajamos neturėtų būti apmokestinamos gyventojų pajamų mokesčiu. Kitaip tariant, pareiškėjo nuomone, išlaikymas vaikui iš viso negalėtų būti priskiriamas prie gyventojų pajamų mokesčiu apmokestinamų pajamų.

3.1.1. Nors šiems ir kitiems savo teiginiais pagrįsti pareiškėjas, be kita ko, cituoja oficialiosios konstitucinės doktrinos nuostatas dėl valstybės įsipareigojimo užtikrinti, kad vaikystė, kaip konstitucinė vertybė, būtų visokeriopai puoselėjama ir saugoma, tačiau jis nenurodo ir nevertina to, kad jo ginčijamu teisiniu reguliavimu reguliuojami būtent mokestiniai teisiniai santykiai – nustatytos gyventojų pajamų mokesčiu neapmokestinamų pajamų rūšys, taip pat įtvirtintos išimties, kada tam tikroms pajamoms, kurios pagal bendrąją taisyklę būtų priskirtos prie neapmokestinamųjų, tokia gyventojų pajamų mokesčio lengvata netaikoma.

Pareiškėjas taip pat nenurodo jo prašymo kontekste itin aktualių oficialiosios konstitucinės doktrinos nuostatų dėl įstatymų leidėjo konstitucinės kompetencijos nustatyti mokesčius, *inter alia* tai, kad nustatyti mokesčius – išimtinė įstatymų leidėjo konstitucinė kompetencija (Konstitucijos 67, 127 straipsniai); apmokestinami objektai gali būti labai įvairūs (Konstitucinio Teismo 2006 m. gruodžio 22 d. nutarimas).

3.1.2. Taigi pareiškėjo prašyme nepateikiama argumentų, kurie pagrįstų, kad įstatymų

leidėjas, vadovaudamasis Konstitucija, negali įgyvendinti jam suteiktos išimtinės konstitucinės kompetencijos nustatyti mokesčius, be kita ko, nustatydamas tokį teisinį reguliavimą, kuriuo prie gyventojų pajamų mokesčiu apmokestinamų pajamų būtų priskirtas ir pagal sutartį iš gyventojų, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, gautas išlaikymas vaikui.

3.2. Pareiškėjas savo abejones ginčijamo teisinio reguliavimo atitiktimi *inter alia* Konstitucijos 29 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui grindžia ir tuo, kad, pasak jo, įstatymų leidėjas ne tik nepagrįstai diferencijavo pajamas, bet ir tam tikru požiūriu skirtingai traktavo Lietuvos Respublikos piliečius vaikus, išlaikomus iš pajamų, gautų ne iš tikslinių teritorijų, ir vaikus, išlaikomus iš pajamų, gautų iš tikslinių teritorijų. Kitaip tariant, pareiškėjo nuomone, įstatymų leidėjas, ginčijamu teisiniu reguliavimu prie pajamų, apmokestinamų gyventojų pajamų mokesčiu, priskyres pagal sutartį iš tėvo, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, gautą išlaikymą vaikui, kartu nepagrįstai iš vaikų, gaunančių išlaikymą, išskyrė vieną vaikų grupę – tuos, kurių išlaikymui gaunamos pajamos iš tėvų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėse teritorijose, taip pat nepagrįstai diferencijavo vaiko išlaikymui gaunamas pajamas.

3.2.1. Kaip minėta, GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 dalyje yra nurodytos neapmokestinamųjų pajamų rūšys, o 2 dalyje nustatytos tam tikros 1 dalyje įtvirtintos bendrosios taisyklės išimtys – sąlygos, kurioms esant tam tikros pajamos būtų laikomos apmokestinamomis gyventojų pajamų mokesčiu, nors pagal bendrąją taisyklę ir patektų į šio straipsnio 1 dalies reguliavimo sritį, t. y. būtų priskiriamos prie neapmokestinamųjų pajamų. Minėta ir tai, kad, atsižvelgiant į pareiškėjo prašymą, aktuali yra būtent ta GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalyje nustatyta minėtos bendrosios taisyklės išimtis, pagal kurią atitinkamos pajamos – pagal sutartį gautas išlaikymas vaikui laikomos apmokestinamomis gyventojų pajamų mokesčiu, jeigu jos gautos iš gyventojų (pagal pareiškėjo prašymą – tėvo), kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje.

Aiškinant GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 ir 2 dalyse įtvirtintą teisinį reguliavimą pareiškėjo prašymo kontekste pažymėtina, kad atitinkamos pajamos prie apmokestinamų gyventojų pajamų mokesčiu arba atitinkamai – neapmokestinamų pajamų priskiriamos pagal tai, iš kokioje teritorijoje gyvenančio asmens jos yra gautos. Taigi pagal pareiškėjo ginčijamą teisinį reguliavimą GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 dalyje nustatyta gyventojų pajamų mokesčio lengvata taikoma arba netaikoma atitinkamoms pajamoms – pagal sutartį gautam išlaikymui vaikui – atsižvelgiant būtent į jų šaltinį, t. y. į tai, ar jos gautos iš gyventojų, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, ar iš kitoje teritorijoje gyvenančio asmens.

Vadinasi, pareiškėjas, teigdamas, be kita ko, kad ginčijamu teisiniu reguliavimu iš vaikų, gaunančių išlaikymą, nepagrįstai išskirta viena vaikų grupė – tie, kurių išlaikymui gaunamos

pajamos iš tėvų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėse teritorijose, todėl Lietuvos Respublikos pilietis vaikas, gaunantis išlaikymą iš tikslinių teritorijų, atsiduria blogesnėje padėtyje nei tas Lietuvos Respublikos pilietis vaikas, kuris išlaikymą gauna ne iš tikslinių teritorijų, nevertina to, kad skirtingos apmokestinimo gyventojų pajamų mokesčiu taisyklės ginčijamu teisiniu reguliavimu nustatytos atsižvelgiant ne į asmenis, kuriems išlaikyti skirtos atitinkamos gautos pajamos, o į šaltinius, iš kurių tokios pajamos yra gautos.

3.2.2. Kaip minėta, tikslinės teritorijos apmokestinimo požiūriu yra specifinės teritorijos, kuriose gali būti taikoma ne tik skirtingas atitinkamo mokesčio tarifas ir (ar) skirtingos apmokestinimo taisyklės, bet ir neaiškios, kitų valstybių įgaliotoms institucijoms nežinomos mokesčių administravimo taisyklės, taip pat gali būti pagrįstų abejonų dėl finansinio-administracinio skaidrumo jose.

Pažymėtina, kad pareiškėjas, teigdamas, jog ginčijamu teisiniu reguliavimu nepagrįstai diferencijuotos pajamos, nepateikia argumentų, kurie pagrįstų, kad tarp pareiškėjo nurodytų pajamų rūšių – išlaikymo vaikui, pagal sutartį gauto iš gyventojų, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, ir analogiškos paskirties pajamų, pagal sutartį gautų iš kitoje teritorijoje gyvenančio asmens, – nėra tokių skirtumų, dėl kurių jų apmokestinimas gyventojų pajamų mokesčiu negalėtų būti teisiškai reguliuojamas skirtingai. Priešingai, pareiškėjas neatsižvelgia į specifinį tikslinių teritorijų statusą apmokestinimo, be kita ko, gyventojų pajamų mokesčiu, aspektu ir atitinkamai nepateikia argumentų, kad pajamoms, gaunamoms iš šių teritorijų, apmokestinimo požiūriu negali būti taikomas specialus teisinis režimas.

3.3. Taigi konstatuotina, kad pareiškėjo prašyme nėra pateikta teisinių argumentų, pagrindžiančių jo poziciją dėl GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalyje įtvirtinto ginčijamo teisinio reguliavimo atitikties jo nurodytiems Konstitucijos straipsniams tuo aspektu, kiek pagal šį teisinį reguliavimą GPMĮ 17 straipsnio (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija) 1 dalies 32 punkte nustatyta lengvata, pagal kurią prie neapmokestinamųjų pajamų, be kita ko, priskiriamas pagal sutartį iš tėvo gautas išlaikymas vaikui, netaikoma, jeigu pajamos vaiko išlaikymui yra gautos iš tėvo, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje. Vadinasi, pareiškėjo prašymas neatitinka Konstitucinio Teismo įstatymo 67 straipsnio 2 dalies 5 punkto reikalavimų.

Jeigu prašymas (jo dalis) neatitinka Konstitucinio Teismo įstatymo 67 straipsnyje nustatytų reikalavimų, pagal Konstitucinio Teismo įstatymo 70 straipsnį jis yra grąžinamas pareiškėjui. Prašymo grąžinimas neatima teisės kreiptis į Konstitucinį Teismą bendra tvarka, kai bus pašalinti trūkumai.

4. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad yra pagrindas grąžinti pareiškėjui – Vilniaus apygardos administraciniam teismui prašymą ištirti, ar GPMĮ 17 straipsnio (2008 m.

gruodžio 23 d. redakcija) 2 dalis tiek, kiek joje nurodyta, kad šio straipsnio 1 dalies 32 punkte nustatyta lengvata netaikoma, jeigu gyventojų pajamos gautos iš gyventojų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, neprieštarauja Konstitucijos 29 straipsnio 1 daliai, 38 straipsnio 2 dalies nuostatai „valstybė <...> globoja <...> vaikystę“, konstituciniam teisinės valstybės principui.

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 22 straipsnio 3, 4 dalimis, 25 straipsnio 2 dalimi, 28 straipsniu, 67 straipsnio 2 dalies 5 punktu, 70 straipsniu, Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas

nusprendžia:

Gražinti pareiškėjui – Vilniaus apygardos administraciniam teismui prašymą ištirti, ar „Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo 17 straipsnio 2 dalis (2008 m. gruodžio 23 d. redakcija, Žin., 2008, Nr. 149-6033) tiek, kiek nustatyta, jog šio straipsnio 1 dalies 32 punkte nustatyta lengvata netaikoma, jeigu gyventojų pajamos gautos iš gyventojų, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra tikslinėje teritorijoje, neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijos 38 straipsnio 2 dalies nuostatai „valstybė <...> globoja <...> vaikystę“, 29 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui“.

Šis Konstitucinio Teismo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

Konstitucinio Teismo teisėjai

Elvyra Baltutytė

Vytautas Greičius

Danutė Jočienė

Pranas Kuconis

Gediminas Mesonis

Vytas Milius

Egidijus Šileikis

Algirdas Taminskas

Dainius Žalimas